
JAARGANG

1933

=

OVERZICHT

N° 2

GEHEIM

X X

J A A R B A N G 1933 .

O V E R Z I C H T No. 2 .

G E H E I M .

X X

X X

J A A R B A N G 1933 .

O V E R Z I C H T No. 2 .

G E H E I M .

X X

X X

J A A R B A N G 1933 .
.

O V E R Z I C H T No. 2 .
.

G E H E I M .
.

X X

O v e r z i c h t No. 2.

1 9 3 3 .

<u>Hoofdstuk.</u>	<u>I N H O U D .</u>	<u>Bladz.</u>
	Inleiding	1 .
I.	De houding van de leiding der S.D.A.P. met betrekking tot de crisis en haar gevolgen	2 .
II.	De Onafhankelijk Socialistische Partij. (O.S.P.)	5 .
	A. De verhouding van de S.D.A.P. tot de O.S.P....	5 .
	B. De verhouding van het N.V.V. tot de O.S.P.....	6 .
	C. De verhouding van de C.P.H. tot de O.S.P.....	7 .
	D. De verhouding van het N.A.S. tot de O.S.P.....	8 .
III.	De gebeurtenissen in Indië en de houding van de revolutionnaire organisaties ten opzichte daarvan	9 .

.....oooooOooooo.....

Overzicht No. 2.

Januari - Februari 1933.

Inleiding.

In aansluiting op het voorafgaande overzicht, dat o.m. een samenvatting bevatte van de revolutionnaire organisaties, wordt het wenschelijk geacht, om in dit overzicht een beschouwing te geven van de in de voornaamste revolutionnaire partijen bestaande verhoudingen en van die der betrokken organisaties tot elkander.

In de eerste plaats zij gewezen op het feit, dat de buitengewone activiteit, welke in het voorafgaande jaar en meer in het bijzonder in de laatste maanden door de leiders der diverse organisaties aan den dag is gelegd, niet heeft geleid tot samensmelting van deze groepen. Integendeel, de eerste poging, om tot de vorming van een eenheidsfront te geraken, middels het Comité van Actie tegen Fascisme en Oorlog (Antifo), moet als mislukt worden beschouwd.

De voornaamste van het Antifo deel uitmakende organisaties, t.w. de Internationale Anti-Militaristische Vereeniging (I.A.M.V.) en de Onafhankelijk Socialistische Partij (O.S.P.), zijn reeds weer uit het Antifo getreden.

Geheel overeenkomstig datgene, wat in het eerste overzicht van 1932 werd geschreven, heeft zich de toestand hier te lande op politiek terrein ontwikkeld.

De talrijke organisaties, welke in den loop van 1932 zijn opgericht, zijn hiervoor het beste bewijs en toonen tevens aan, hoe groot de verwarring is, welke in de arbeiders-organisaties bestaat.

Er is bijna geen enkel terrein, of er zijn meerdere organisaties daarop werkzaam.

Veel stof heeft de stichting van de O.S.P. doen opwaaien en heeft dit tot het leveren van zeer uiteenlopende commentaren aanleiding gegeven.

De aanvankelijk naar voren gekomen meening, dat de communisten en de O.S.P.ers elkaar zouden vinden, is vooralsnog niet bewaarheid geworden, evenmin als de vrees voor verscherping van de actie der communisten.

Het is verder niet in overeenstemming met de feiten, dat de leiding van de Sociaal Democratische Arbeiders Partij (S.D.A.P.) niet zou wijken voor den drang, welke door de linksche groepen op haar zou worden uitgeoefend. Immers de politiek, welke door de S.D.A.P. na het Paaschecongres 1932 is gevoerd, draagt duidelijk het stempel van het tegenovergestelde.

Duidelijk is in dit opzicht weer gebleken, dat door het propageeren van het socialisme, de lust tot het verwekken van agitatie wordt aangewakkerd.

Stond in verband met de houding van de leiding der S.D.A.P. tegen de oppositie aangenomen, de openbare meening aan haar zijde, haar houding met betrekking tot de muiterij op de " Zeven Provinciën" werd daarentegen buiten de partij scherp gelaakt.

De talrijke beschouwingen, welke in de Pers zijn verschenen, hebben daarvan duidelijk blijk gegeven.

Achteraf is nu wel gebleken, dat, door de actie der linksche groepen gevoerd, veel onrust in de partij is ontstaan. Tevens, dat de partijleiding door het aannemen van een halfslachtige houding aan den druk, welke op haar werd uitgeoefend, heeft getracht te

ontkomen.

ontkomen.

Enkele feiten, waaruit dit op duidelijke wijze tot uiting komt, zullen in het volgende hoofdstuk worden besproken. Met het oog op de gebeurtenissen, die in Indië zijn voorgevallen, zullen niet de feiten van den laatsten tijd worden weergegeven, doch juist die, welke zich onder geheel andere omstandigheden hebben voorgedaan .

I. De houding van de leiding der S.D.A.P. met betrekking tot de crisis en hare gevolgen .

De onrust, welke in de partij was ontstaan en welke mede aan het optreden van de linksche groepen moet worden geweten, kwam tot uiting, toen sommige vertegenwoordigers van de partij in de openbare lichamen, met betrekking tot de vraag, of de salarisverlaging moest worden aanvaard, o.a. voor het Overheidspersoneel, hierop een bevestigend antwoord meenden te moeten geven.

Kort na het congres heeft het optreden van de socialistische Wethouders te Rotterdam, in verband met deze kwestie, veel stof doen opwaaien.

In niet mindere mate was dit het geval, toen in Mei 1932 drie Amsterdamsche Sociaal-Democratische Gemeenteraadsleden, daartoe gedwongen, als zoodanig moesten aftreden.

Ook in de Provinciale Staten van Groningen hadden de Sociaal-Democratische Statenleden den moed voor een h.i. onvermijdelijke loonsverlaging van het provinciaal personeel te stemmen.

Kenmerkend voor de geestesstrooming, welke zich van een deel der sociaal-democraten heeft meester gemaakt, komt tot uiting in de Sociaal-Democratische bladen, o.a. den inhoud van een artikel voorkomende in " Het Volksblad van Groningen ".

Daarin wordt o.a. beweerd :

"We hebben hier te doen met een zuivere uiting van het beginsel der " liberale economie ", welke de crisis met loonsverlaging meent te kunnen bestrijden ".

Naar aanleiding van het optreden der vertegenwoordigers der partij in de openbare lichamen, waartegen een felle campagne is gevoerd, mag de conclusie worden getrokken, dat de stelling, welke door de leiding op het Paasch-congres werd aangenomen, niet zoo hecht blijkt te zijn als in den beginne werd verondersteld.

Het granieten blok, waartegen de leiders der linksche groepen (O.S.P.; C.P.H. e.a.) zoowel binnen als buiten de partij, te pletter zouden loopen, blijkt niet anders te zijn dan een zandhoop .

Alle kenteekenen wijzen er op, dat, wanneer deze kwestie in behandeling zal worden genomen, een crisis in de partij onvermijdelijk zal zijn.

In verband met de thans bestaande tijdsomstandigheden wordt het van belang geacht te wijzen op het feit, dat niettegenstaande de voornaamste leiders hun afkeuring over de houding van de diverse partij-instanties hebben gelaakt, de besturen dier instanties hun wil hebben doorgedreven, zonder dat de partijleiding ingreep.

De voornaamste leiders der partij immers hebben onomwonden te kennen gegeven, dat zij niet op het standpunt staan, dat de strijdvvaardigheid en de eenheid in de partij vòòr alles behouden moeten blijven. Anderen hebben daarentegen de meening verkondigd, dat om het bovenomschrevene te kunnen bereiken, alles daaraan ondergeschikt moet worden gemaakt.

Tegen de neiging in de S.D.A.P. om aan haar fracties in de openbare

openbare lichamen, ten aanzien van sommige vraagstukken een bepaalde houding voor te schrijven, is door sommige leiders wel krachtig opgekomen, doch daaraan is geen waarde gehecht.

Een zelfde beeld geeft ook nu het optreden van de leiders; handhaving van het gezag wordt noodzakelijk geacht, doch de ondergravers van dat gezag worden in bescherming genomen en in organen en vergaderingen wordt de houding van de Regeering gelaakt.

Om te bewijzen, dat deze halfslachtige houding der leiders niet is voortgekomen uit- of ontstaan is door de gebeurtenissen van den laatsten tijd, zullen eenige citaten van diverse kopstukken worden aangehaald, welke geschreven zijn in een tijdperk, toen er van hoog opgolvende revolutionnaire actie nog geen sprake was.

In "De Sociaal Democraat" schreef, met betrekking tot het voorschrijven van een bepaalde gedragslijn door de diverse partijinstanties aan hare fracties, de nestor van de S.D.A.P. Dr. Wibaut o.a. :

"Wint deze neiging veld en leidt zij tot een bindend besluit, dan zal het aan mannen van karakter onmogelijk worden gemaakt een vertegenwoordigende functie te bekleeden".

De redactie van "Het Volk" heeft in deze zaak, evenals dit nu bij de muiterij voor de "Zeven Provinciën" het geval is geweest, eveneens een halfslachtige houding aangenomen. Aanvankelijk had zij scherp stelling genomen tegen het optreden van de partijvertegenwoordigers in de openbare lichamen, die zich voor loonsverlaging hadden uitgesproken, doch zij nam al heel spoedig haar draai, toen kwam vast te staan, dat een groot aantal vooraanstaande partijgenooten haar meening niet deelde. Zij gaf toen het parool uit om over deze kwestie maar niet meer "na te kaarten".

Dit advies is door de schrijvers niet opgevolgd. Daarvoor waren de tegenstellingen, welke ten opzichte van dit alles beheerschende vraagstuk in de partij bleken te bestaan, te groot en van verschillenden aard.

Vliegen noemt het :

"ondermijning van het parlementaire stelsel, wanneer men er op uit is beslissingen, die in een vertegenwoordigend lichaam genomen moeten worden, elders te nemen. Vertegenwoordigers, die dit aanvaarden in gevallen, waarin zij over de te nemen beslissing anders denken, zijn geen vertegenwoordigers meer, maar boodschappers. Men kan voor een partijvergadering, die uit honderden of duizenden mensen bestaat, alle respect hebben, maar dat ieder der daar vergaderden de politieke- en economische kennis heeft om de bijzonderheden van een stads- of landsbestuur te beoordeelen - een leider, die hem dat wijs maakt, is een gevaarlijk leider.

Het slechtste wat een volksmassa overkomen kan, is het hebben van leiders, die haar naar den mond praten".

Ook de bekende Sociaal-democraat Dr. Henri Polak heeft de houding van de Amsterdamsche Gemeenteraadsleden verdedigd met de motiveering :

"dat zij niet hebben gehandeld in strijd met de beginselen der partij, noch met haar algemeen verkiezings- of Gemeenteprogram, noch met eenigerlei congresbesluit".

Enkele van de vele artikelen zijn hier geciteerd om aan te toonen, hoe of een deel der vooraanstaande leiders over de hier besproken gezags-kwestie denkt.

Ten bewijze van de tegenstellingen, welke in de S.D.A.P. bestaan, zal naast de meeningen hiervoor geciteerd, ook die van de tegenpartij worden weergegeven.

De voorzitter van de Amsterdamsche Federatie van de S.D.A.P., de Amsterdamsche Wethouder, De Miranda, heeft het besluit van de Amsterdamsche Federatie, waarbij aan de drie Amsterdamsche Raadsleden het vertrouwen werd opgezegd, verdedigd, omdat zij, tegen den zin dier Federatie, stemden voor de loonkorting van het Gemeentepersoneel.

Hij deed dit in een bijeenkomst van de Arbeiders Jeugd-Centrale (A.J.C.). Hij ging daarbij uit van den gedachtengang, dat het algemeen belang moest wijken voor het partijbelang. Daarvoor en daarvoor alleen moest alles wijken. De eenheid in de partij en in de partij-instanties moest voor alles gehandhaafd worden.

Enkele kenmerkende citaten uit de rede van De Miranda volgen hieronder, waaruit duidelijk zijn standpunt blijkt.

"Er zijn voor de Sociaal-Democraten "- aldus De Miranda - " in dezen moeilijken veel bewogen tijd vier groote vraagstukken; oorlog of vrede; dictatuur of democratie; werkloosheid of arbeid; nationale of internationale planmatige voorziening in de levensbehoeften. Het is mij niet mogelijk uiteen te zetten, dat de Sociaal-Democratie thans haarvpositie zoo kan bepalen, dat zij onmiddellijk voor die vier vraagstukken oplossingen zou kunnen aanwijzen. Hoofdzaak is, dat men in deze ure van gevaar een gesloten stuwende kracht vormt ".

"Wil de Sociaal-Democratie den strijd op al die gebieden krachtig voeren; wil zij niet spreken van den vijfden stand - die er niet is -, dan moet zij haar eenheid gaaf en ongeschonden weten te bewaren ".

"Wij leven niet meer in een periode, waarin ons de kans wordt gegeven, onze beginselen te verwezenlijken. Nu, meer dan ooit moeten leider en partij zoo dicht mogelijk bij elkander blijven. Alles moet worden ondergeschikt gemaakt aan de eenheid en solidariteit met de massa. De soms mooie individualiteit moet daarvoor wijken. Het is de eerste taak van hen, die leiding geven aan de arbeidersbeweging, het vertrouwen van de massa in de Sociaal-Democratie te behouden ".

Hij erkende, dat een opstand in de partij door het gebeurde was uitgebroken en hij vervolgde :

"Gedachtig aan het Engelsche woord "right or wrong, my party " hebben zij, die, ofschoon zij meenden in de zaak gelijk te hebben, toch gezegd : "Voor alles de strijdvaardigheid en de eenheid in de partij".

Ten slotte gaf hij als zijn meening te kennen, dat de vertegenwoordigers der partij in de openbare lichamen zich ondergeschikt moeten maken aan het belang van de groote massa.

Antwoord op de vraag, welke van de hier besproken richtingen thans in de S.D.A.P. veld wint, is moeilijk te geven, doch gezien de houding van de S.D.A.P.-sche leiders bij de behandeling van de zaak met de " Zeven Provinciën " mag worden aangenomen, dat de richting, door De Miranda verdedigd, veld wint.

Over dit ernstige verschilpunt zal het a.s. partij-congres waarschijnlijk een beslissing nemen. Vast staat echter, dat ten

opzichte

opzichte van deze kwestie, welke in wezen een gezagskwestie is, een strijd in de S.D.A.P. zal ontbranden. De felheid, waarmede deze strijd zal worden gevoerd, zal voor een groot deel afhangen van de wijze, waarop de leiders van de O.S.P. en C.P.H. er aan zullen deelnemen en van de op hun bekende wijze de tegenstellingen zullen belichten .

II. Onafhankelijk Socialistische Partij. (O.S.P.)

Het valt niet te ontkennen, dat de leiding van de O.S.P. met moeilijkheden van verschillenden aard te kampen heeft gehad, doch daarnaast moet worden vastgesteld, dat het nog nooit in de geschiedenis is voorgekomen, dat een organisatie zich in nog geen jaar tijd zoo heeft ontwikkeld, als dit met de O.S.P. het geval is. De cijfers in het vorige overzicht gegeven zijn hiervoor het beste bewijs. Dit moet dan ook wel als de oorzaak worden beschouwd, dat de leiding van de S.D.A.P. in samenwerking met die van het Nederlandsch Verbond van Vakvereeningen en andere Sociaal Democratische vereenigingen, geen enkele gelegenheid laten voorbijgaan om de O.S.P. afbreuk te doen.

Ook de leiders van de C.P.H. en die van het Nationaal Arbeids Secretariaat (N.A.S.) zijn felle bekampers van de politiek, welke door de O.S.P. wordt gevoerd.

De O.S.P. moet worden beschouwd als een partij, welke de oppositioneële elementen uit de S.D.A.P. opvangt en daardoor voorkomt, dat die leden naar de C.P.H. overgaan. Zij belemmert dus de C.P.H. in haar ontwikkeling.

Alles wordt aangewend om de leden te overtuigen van de geringe beteekenis, welke de O.S.P. in de rij van de politieke partijen heeft.

Een sprekend voorbeeld hiervan geeft de redacteur van de "Sociaal Democraat " in het orgaan van 26 November l.l.

Onder den titel " Om de massa " schrijft hij van meening te zijn, dat :

"Ondanks tegenspraak van de leiding der O.S.P. de feiten uitwijzen, dat het met deze partij reeds binnen een jaar moreel misloopt. Organisatorisch, finantieel, journalistiek bevinden zij en haar orgaan zich in een toestand, welke van de ontbinding den aanvang vormt.

Natuurlijk beteekent dit niet, dat de O.S.P. niet nog langen tijd haar bestaan zal kunnen voortzetten, doch innerlijk en uiterlijk is zij niet meer de partij, welke zij was bij haar oprichting. Doch meer nog dan in een der genoemde opzichten is zij politiek in de neergaande lijn ".

Uit dit citaat blijkt duidelijk, dat de wensch de vader van de gedachte is, want de schrijver zal met geen enkel feit kunnen aantonen, waaruit blijkt, dat de O.S.P. en het orgaan dier partij zich in een toestand bevinden als door hem is beschreven.

Ofschoon in het vorige overzicht de diverse partijen en de daarbij aangesloten organisaties zijn weergegeven, wordt het niettemin wenschelijk geacht - gezien het feit, dat herhaaldelijk blijkt, dat de scheidingslijnen, welke tusschen de O.S.P. en andere organisaties bestaan, niet juist worden getrokken - met enkele citaten die verhouding weer te geven.

A. De verhouding van de S.D.A.P. tot de O.S.P.

De verhouding van de S.D.A.P. tot de O.S.P. wordt op de juiste

juiste wijze gekarakteriseerd door Dr. H. Polak.

"De O.S.P."- aldus Polak -" is een vijandin van onze partij en van het N.V.V. Haar doel is de S.D.A.P. te bestrijden en zoo mogelijk te vernietigen.

Voorloopig zal zij zich bepalen tot parasiteeren op onze beweging, o.a. door aan te bieden met haar samen te werken, aan haar optreden deel te nemen. Men vlieg er niet in, late zich door zulke listigheden niet bedotten, geve de O.S.P. geen gelegenheid om van onzen arbeid, van ons streven, van onzen strijd te profiteeren. Als de O.S.P. wil agiteeren, betoogen, propageeren, dan moge zij dit op eigen gelegenheid, met eigen middelen en voor eigen rekening doen.

Op geen onkele wijze mogen wij haar het leven vergemakkelijken.

Geen sentimentaliteit jegens deze organisatie van scheurmakers, die verbitterde tegenstanders zijn geworden. Geen enkele vriendelijkheid van onzen kant zal deze lieden er toe brengen af te zien van ons te belagen en te bekampen, als en waar zij er kans toe zien. Geen toeschietelijkheid zal hen weerhouden ons te knauwen en afbreuk te doen, als zij daartoe in de gelegenheid zijn.

Ze zijn even felle en verbeterden tegenstanders als anarchisten, communisten en syndicalisten en gevaarlijker, omdat zij zich met een anderen naam tooien, een valschen schijn aannemen.

In 1933, bij de Kamerverkiezingen, zal niemand ons heviger aanvallen dan zij. Uit alle macht zullen zij pogen ons Kamerzetels te ontfutselen. Geen middel om dit te bereiken zullen zij onbeproefd laten.

Er bevinden zich onder hen leiders, die in de wetenschap, dat wij hen niet naar het Binnenhof zouden brengen, de O.S.P. hebben helpen stichten, of naar haar zijn overgelopen met geen ander doel, dan door deze in de Tweede Kamer te geraken.

Geen lievigheidjes dus tegenover deze lieden. Geen kalveren mesten in de hoop, dat deze verloren zonen wel eens naar het vaderhuis terugkeeren. Afvalligen zijn altijd de ergste vijanden geweest van hetgeen zij eenmaal beleden en zoo heeft de S.D.A.P. thans geen erger vijandin dan de O.S.P. "

B. De verhouding van het N.V.V. tot de O.S.P.

De groote moeilijkheid is vanaf de oprichting van de O.S.P. steeds geweest haar standpunt te bepalen ten opzichte van de vakbeweging in het algemeen, doch van de moderne vakbeweging in het bijzonder.

Naar aanleiding van de betreffende, door de O.S.P. genomen besluiten, is van de zijde van het bestuur van het N.V.V. en van de besturen van de bij die Centrale aangesloten bonden, terstond de leden gewezen op de gevolgen, welke de doorvoering van deze vakvereenigingspolitiek voor de betrokkenen met zich konden brengen.

Gewaarschuwd werd tegen het overbrengen van de geschillen, die tot de oprichting van de O.S.P. hadden geleid in de afdelingen van de vakorganisaties.

Talrijk is het aantal leden van de bij het N.V.V. aangesloten organisaties, dat aan deze waarschuwing geen gehoor heeft gegeven en als zoodanig werd geroyeerd.

Het

Het is niet mogelijk, om in dit overzicht al deze gevallen te bespreken, evenmin om al de besluiten, die sinds de oprichting van de O.S.P. met betrekking tot deze kwestie, door de besturen der diverse organisaties genomen te releveeren.

Volstaan kan worden met het standpunt weer te geven, dat door het bestuur van het N.V.V. wordt ingenomen ten opzichte van de vakbewegingspolitiek van de O.S.P.

Op het j.l. gehouden N.V.V. congres verklaarde de voorzitter van het N.V.V., Kupers, met betrekking tot de houding van de O.S.P. tegenover de moderne vakbeweging o.m. :

"Wij kunnen dan ook dit optreden van de O.S.P. niet anders dan als een vijandige daad tegenover de vakbeweging beschouwen, dat geen ander doel heeft dan verdeeldheid in onze vakbeweging te zaaien.

Daarnaast is de O.S.P. in verschillende plaatsen bezig om aparte z.g. strijdorganisaties van werkloose arbeiders, die lid zijn van onze beweging, in het leven te roepen. Wij willen de leden van onze vakbeweging ernstig waarschuwen geen gehoor te geven aan dezen oproep van de O.S.P..

Doen zij dit toch, dan stellen zij zich aan het gevaar van roeyement bloot. Wanneer de O.S.P. op dezen weg voortgaat, dan is de mogelijkheid niet uitgesloten, dat onze vakbonden zich genoodzaakt zullen zien, tegenover haar een zelfde standpunt in te nemen, als thans reeds het geval is met de communistische partij en de Revolutionnaire Vakvereenigings Oppositie".

Nog duidelijker sprak, in verband met het optreden van de O.S.P. in de moderne vakbonden, de secretaris van het N.V.V., De la Bella. Hij zeide o.a. :

"Men laat zich soms te vlug paaien door eenige schreeuwers. Soms weten 40 mensen in een vergadering, 300 mensen, die volkomen aan onzen kant staan, te overheerschen. Dat is niet noodig. Laat men zich toch meer laten gelden. Als de bourgeoisie onze vergaderingen in de war zou sturen, zou men eens wat zien. Maar van een klein aantal der eigen mannen laat men het zich welgevallen. Dat moet uit zijn. Ieder, die onze mooie beweging belaagt, moet er uit. Laat ons dat 3 à 4000 leden kosten. Wij groeien elke maand met veel meer. Laten wij ons toch sterk maken. Ieder, die onze beweging belaagt, gaat er uit en wij gaan voort op den weg naar de overwinning".

Eenzelfde standpunt als hierboven omschreven wordt ingenomen door het bestuur van de A.J.C., dat op het in October l.l. gehouden congres een motie - welke ook werd aangenomen - voorstelde, dat het lidmaatschap van een andere vakorganisatie dan een bij het N.V.V. aangesloten vakbond, alsmede het lidmaatschap van een andere politieke partij dan de S.D.A.P. onverenigbaar is met het lidmaatschap van de A.J.C.

Ook het bestuur van de V.A.R.A. heeft op een door het P.B. der O.S.P. gedaan verzoek, om zendtijd ter beschikking te stellen, afwijzend beschikt.

C. De verhouding van de C.P.H. tot de O.S.P.

Talrijk is het aantal artikelen, dat in de communistische pers is verschenen met betrekking tot de wijze van bestrijding van de politiek der O.S.P. en even talrijk is ook het aantal artikelen, bevattende argumenten, aantoonende de noodzakelijkheid van bestrijding van

van de politiek der O.S.P.

De pogingen, door sommige afdeelingsbesturen van de C.P.H. aangewend, om in bepaalde gevallen tot samenwerking met de O.S.P. te geraken, werden door de partijleiding ten scherpste afgekeurd als zijnde in strijd met de politiek van de C.P.H. en van de Communistische Internationale.

De politiek door de leiders van de O.S.P. gevoerd wordt door die van de C.P.H. beschouwd nog gevaarlijker te zijn, dan die van de S.D.A.P., omdat zij ingesteld is om de radicaliseerende arbeiders van de communistische partij af te houden.

Mede op grond van deze uitspraak heeft het P.B. der C.P.H. vastgesteld :

"Iat elke daad vermeden moet worden, die onder de arbeidersklasse de meening zou kunnen doen postvatten, alsof de O.S.P. een revolutionnaire partij is, of een partij, die tusschen de S.D.A.P. en de C.P.H. in staat. De O.S.P. is een filiaal van de S.D.A.P. en niet anders; zij is een hinderpaal voor de revolutionneering van de Nederlandsche arbeidersklasse ".

Uit deze korte, doch krachtige uitspraak van het P.B. der C.P.H. blijkt overduidelijk, dat van een samenwerking tusschen O.S.P. en de C.P.H. geen sprake is, noch mogelijkheden aanwezig zijn, die er toe zouden kunnen leiden, dat een samensmelting van deze thans elkander fel bekampende partijen in de naaste toekomst niet te verwachten is .

D. De verhouding van het N.A.S. tot de O.S.P.

De verhouding van het N.A.S. tot de O.S.P. was tot voor kort eene, welke genoemd zou kunnen worden, van vriendschappelijken aard. De besturen van deze beide organisaties hadden hun medewerking verleend aan de totstandkoming van het Comité tegen fascisme en oorlog (Antifo), waarvan de oprichting op 8 Juli 1932 plaats vond.

In deze verhouding is sinds November van het vorige jaar verandering gekomen, doordat het N.A.S.-bestuur, in verband met de door de O.S.P. gevoerde vakvereenigingspolitiek, een felle campagne tegen de O.S.P. heeft ingezet.

Op grond van de motieven, welke het N.A.S.-bestuur tot het voeren van een actie tegen de O.S.P. aanleiding hadden gegeven, meende het P.B. der O.S.P. als een aanval op haar organisatie te moeten beschouwen.

In het orgaan " De Fakkel " van 15 December 1932 verklaarde het P.B. der O.S.P. o.a. :

"Wij weigeren een basis van samenwerking te aanvaarden, die in de practijk gericht blijkt te zijn op het overhevelen van de leden van de eene revolutionnaire organisatie naar de andere "

en aan het slot van dit artikel wordt verklaard :

"En wij zeggen dus nogmaals en duidelijk tegen het N.A.S.: Samenwerking, goed. Discussie, uitstekend, maar niet ten koste van onze partij. Daaraan doen we zeer beslist niet mee ".

Op het congres van de O.S.P., hetwelk gedurende de Kerstdagen (1932) te Utrecht werd gehouden, werd op voorstel van het P.B. een motie aangenomen, waarin t.a.v. de samenwerking in het Antifo met het N.A.S.-bestuur, aan het P.B. mandaat wordt gegeven, zich uit het Antifo terug te trekken, wanneer naar zijn oordeel aan deze voorwaarden - in de motie nader omschreven - niet langer voldaan wordt.

In

In een op 28 Januari j.l. gehouden bestuursvergadering van het Antifo werd de betrokken motie besproken, maar tot overeenstemming inzake de verdere samenwerking tusschen N.A.S.- en O.S.P.-bestuur in het Antifo, kon niet worden gekomen.

Op 29 Januari d.a.v. kwam het P.B. der O.S.P. in vergadering bijeen. Ingevolge een door deze vergadering genomen besluit, werd bij schrijven van 2 Februari 1933 door het O.S.P.-bestuur aan dat van het N.A.S. bericht :

"dat het de verdere samenwerking met het N.A.S. binnen het raam van het Antifo niet langer mogelijk acht".

In verband met het feit, dat ook reeds de I.A.M.V. en de Perhimpoean Indonesia (P.I.) zich uit het Antifo hadden teruggetrokken, bestond het alleen nog maar uit organisaties, welke een onderdeel van het N.A.S. c.q. Revolutionnaire Socialistische Partij (R.S.P.) vormen.

De eerste poging om tot een eenheidsfront van een groep van organisaties te komen, is door het uittreden van de hierboven vermelde organisaties dan ook volkomen mislukt .

III. De gebeurtenissen in Indië en de houding van de revolutionnaire organisaties ten opzichte daarvan .

Als dankbaar object voor het voeren van de propaganda en het verwekken van agitatie, zijn de gebeurtenissen in Indië door de leiders van de revolutionnaire partijen aangegrepen.

Mede in verband met de ontbinding van de Tweede Kamer der Staten-Generaal werden de vergaderingen, welke in groote getale en bijna iederen dag door de diverse revolutionnaire organisaties in de voornaamste steden des lands werden gehouden, als verkiezingsvergaderingen benut.

Alhoewel de toeloop tot deze vergaderingen over het algemeen zeer groot was, bleef de stemming rustig.

De algemeene lijn, welke thans door de actie loopt is gericht op het verplaatsen van deze actie van het politieke- naar het economische terrein.

Zonder uitzondering propageeren de leiders van de uiterst linksche partijen - uitgezonderd die van de S.D.A.P. en het N.V.V. - dus zij, die op economisch terrein den minsten invloed kunnen uitoefenen, het proclameeren van de algemeene werkstaking.

Deze werkstaking moet worden geproclameerd, - aldus verklaren de leiders in koor - als protest tegen de gevangenhouding der muiters, c.q. eventueele veroordeeling en om kracht bij te zetten aan den eisch : " Vrijlating der muiters ".

Zooals reeds is gezegd, hebben de leiders van het N.V.V. en de S.D.A.P. ten opzichte van de al- of niet deelname aan een eventueele algemeene proteststaking, zich nog niet uitgesproken.

Verwacht mag worden, dat zij hun leden tot deelname aan deze staking niet zullen adviseeren. De vraag blijft altijd nog open : "Hebben deze leiders, juist in verband met hun halfslachtige houding in deze zaak aangenomen, hun leden nog voldoende in de hand ".

Het P.B. der O.S.P., dat, zooals in het vorige hoofdstuk is uiteengezet, de samenwerking met het Antifo had verbroken, achtte in verband met de gebeurtenissen in Indië " eenheid in strijd " noodzakelijk en bood aan alle revolutionnaire organisaties " loyale samenwerking " aan.

Het betoogde de noodzakelijkheid van een gemeenschappelijk optreden der revolutionnaire arbeiders-organisaties en het toonde aan, dat zonder het samengaan dier organisaties geen protest " tegen den moord op de bemanning van de " Zeven Provinciën " mogelijk was, dat werkelijk indruk maakt.

Het bepleitte de noodzakelijkheid van het proclameeren van een algemeene proteststaking.

"Zoo'n staking" - aldus een hoofdartikel in "De Fakkel" van 16.2.1933 - "is bovendien noodig om invloed uit te oefenen op het lot van de "muiters", die thans als gevangenen hun vonnis afwachten. De Nederlandsche bourgeoisie is natuurlijk van plan "een voorbeeld te stellen" dat allen de lust zal doen vergaan het Nederlandsche Gezag te belagen. De Nederlanische arbeiders moeten daartegenover den eisch stellen van onmiddellijke vrijheid voor de mannen van de "Zeven Provinciën" en tegelijker tijd ook voor alle politieke gevangenen. Om dien eisch kracht bij te zetten, moet een proteststaking worden voorgereid".

In verband met de gebeurtenissen in het Antifo, waardoor de samenwerking met het N.A.S.-bestuur was verbroken, gaf het bestuur van de O.S.P. als zijn meening te kennen, dat het samenwerking wilde:

"in het belang van de arbeidersklasse, bestaande uit een samenwerking van organisaties, met als voorwaarde: de onaantastbaarheid van alle samenwerkende organisaties".

Aan dezen oproep werd door geen der revolutionnaire organisaties gehoor gegeven, waardoor ten slotte door het bestuur van de O.S.P. het initiatief werd genomen, de besturen van de S.D.A.P.; het N.V.V.; het N.A.S.; de R.S.P.; de C.P.H.; de I.A.M.V. en de P.I. uit te noodigen tot een conferentie op 12 Maart/ a.s. "teneinde tegen het fascisme een gemeenschappelijke afweer te organiseeren".

De redactie van "Het Volk" geeft als haar meening te kennen:

"Het spreekt vanzelf, dat men de lieden, die eerst allos gedaan hebben om met ieder de hevigste ruzie te maken, alleen zal laten".

Wanneer de redactie van "Het Volk" hier de meening van de besturen van de S.D.A.P. en het N.V.V. verkondigt, dan zullen zij geen gevolg aan de uitnoodiging geven.

De leiding van de Communistische Partij "Holland" heeft in "De Tribune" van 1 Maart j.l. haar oordeel omtrent de vorming van een eenheidsfront met betrekking tot de uitnoodiging van de O.S.P. in het artikel onder den titel "Ons antwoord voor het front der Arbeiders" uiteengezet.

In antwoord op de vraag door "de paniekbewangen O.S.P.-leiding in den brief gesteld, n.l.:

"Wij vragen u, of wij in Nederland moeten wachten tot een fascistische terreur voor wij er toe overgaan een gemeenschappelijke afweer te organiseeren",
luit het antwoord van de leiding van de C.P.H.:

"Nee, wij moeten niet wachten. Wij moeten voor het strijdende eenheidsfront van de geheele arbeidersklasse werken, zonder een dag te wachten. Maar hoe ernstiger de situatie wordt, hoe erger de reactie woedt, des te meer is het zaak, nuchter, grondig, objectief en zonder in paniekstemming te vervallen, den weg te zoeken, waarlangs de arbeidersklasse tot die noodzakelijke eenheid kan geraken".

Aan verschillende gebeurtenissen op revolutionair gebied in het afgelopen jaar wordt vervolgens herinnerd en de houding van de O.S.P. ten opzichte daarvan aangenomen, weergegeven en ten slotte vastgesteld:

"De leiding van de O.S.P. heeft definitief bewezen een stand-den-weg te zijn voor de vorming van het eenheidsfront. De weg naar de eenheid leidt over de liquidatie van de O.S.P. De eenheid ontstaat overal, waar de arbeiders van alle richtingen elkaar vinden voor den strijd, hetzij groot of klein, tegen de aanvallen van het kapitalisme en tegen de
reformistische

reformistische nederlagen-politiek. Deze strijdende eenheid tot stand te brengen, dat is de politiek van de Communistische Partij ".

Uitgaande van de overweging, dat de besturen van de S.D.A.P. en het N.V.V. aan de uitnodiging van het O.S.P.-bestuur geen gevolg zullen geven, zal van de vorming van een eenheidsfront, gezien ook het standpunt van de leiding van de C.P.H., vooralsnog geen sprake zijn.

Het standpunt van de besturen der andere uitgenoodigde organisaties is nog niet bekend, doch verwacht mag worden, dat zij, gezien de houding van de O.S.P. met betrekking tot de samenwerking middels het Antifo, daaraan geen gevolg zullen geven .

.....oooooOooooo.....